

תת"ע 5946/06/17 - ראיין ח'אלד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5946-06-17 מדינת ישראל נ' ח'אלד ראיין
תיק חיצוני: 13210128990

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש ראיין ח'אלד
ע"י עו"ד מוראד עבד אללטיף
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק הדין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 10.7.17.

בהתאם להזמנה לדין וכתב האישום, ביום 10.4.17, בשעה 8:25, נהג המבקש ברכב כשרישיון הנהיגה שלו פקע ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 וללא תעודת ביטוח תקפה, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי[נוסח חדש] תש"ל-1970.

ביום 10.7.17 נדון המבקש בהעדרו לפסילה של 3 חודשים, פסילה מותנית של 3 חודשים לשנתיים וקנס בסך 1,500 ₪.

ב"כ המבקש טוען בבקשה, שהוגשה ביום 5.1.18, כי עקב טעות בתום לב, סבר המבקש כי הדיון בעניינו קבוע ליום 7.1.18 וען כל לא התייצב. לשיטת ב"כ המבקש אלמלא יבוטל פסק הדין, יגרם עיוות דין למבקש, הכופר באשמה המיוחסת לו. בנוסף, לשיטת ב"כ המבקש, העונש שנגזר על המבקש אינו מידתי והמבקש זקוק לרישיונו לצורכי פרנסתו.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לשיטתה, המבקש זומן כדין ובעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה של למעלה מ - 7 שנים, הענישה לרוב היא מחמירה וכוללת מאסר מותנה ופסילה לתקופה ארוכה של מספר חודשים. העונש שהוטל על המבקש, בנסיבות העניין, לעמדתה, הוא קל, ואין בפסק הדין כדי לגרום עיוות דין למבקש. צוין כי ככל שבית המשפט יעתר לבקשה, המשיבה תעמוד על ענישה מחמירה יותר.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדרו וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

2(א) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

3(א) בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

לענייננו, אין מחלוקת בין הצדדים כי המבקש הוזמן כדין לדיון.

ב"כ המבקש טוען כי מדובר בטעות בתום לב של המבקש. לעניין זה אפנה לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין סוראיה איטליא), שם קבע ביהמ"ש כי שכחה של מועד דיון, בתום לב, אין בה כדי להצדיק אי הופעה לדיון.

"על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון. **שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון** (ראו ר"ע 418/85 הנ"ל [5]). דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או **לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו**". (א.ט.ג. - הדגשה שלי).

תכליתו של סעיף 240 לחסד"פ, כפי שמציין ביהמ"ש בעניין סוראיה איטליא, הינה יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: **על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה**.

טענתו של ב"כ המבקש כי אלמלא יבוטל פסק הדין, יגרם למבקש עיוות דין - דינה להידחות. המבקש הורשע בעבירות של נהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה שלו פקע ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו, ונהיגה ברכב ללא תעודת ביטוח תקפה. המשיבה ציינה כי עסקינן ברשיון נהיגה שפקע למעלה מ - 7 שנים.

בגין עבירות אלה נדון המבקש לפסילה של 3 חודשים, פסילה מותנית של 3 חודשים לשנתיים וקנס בסך 1,500 ₪.

בנסיבות אלה, של נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע למעלה מ - 7 שנים, הענישה היא מידתית וסבירה.

לסיכום, המבקש לא הוכיח כי אי התייצבותו נבעה מסיבה מוצדקת והעונש שהושת עליו הוא מידתי בנסיבות העבירה - פקיעת רישיון נהיגה של למעלה מ - 7 שנים.

בנסיבות אלה, אין מקום לקבלת הבקשה.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.